

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 22, št. 2., Mumbwa, Zambija
Božič, 1990.

Leto se je hitro obrnilo: Božič je spet tu. Staro leto je prineslo velike spremembe doma in v Evropi, a tudi v Afriki se čuti to valovanje. Demokracija je na pohodu: svoboda in spoštovanje gresta vsakemu človeku in ne le izbrancem. Prav to pridiga Jezušček iz betlehemskega hleva. Pridružil se je revežem, da bi vse obogatil, jim izkazal spoštovanje ter nam vsem pokazal pot do resnične svobode. Zato pa vsako leto ponavljamo z nenaveličanim glasom:

BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ IN SREČNO
NOVO LETO!

ZDRAVNIKI NA PRAKSI

Absolventi ljubljanske medicinske fakultete so se letos poleti obrnili na slovenske misijonarje v Zambiji, da bi jim pomagali navezati stike z lusaško medicinsko fakulteto. To smo jim radi obljubili. Po našem posredovanju so bili sprejeti v program univerze.

24. novembra je tako skupina štirih absolventov prispela na lusaško letališče. To so doktorji absolventi: Vesna Rojc, Janja Prah, Miranda Leban in Aleksander Pečnik. Za Božič se jim pridruži še Andrej Trampuž; sredi januarja prihodnjega leta pa dr. Franjo Pikelj.

Absolventi prihajajo v Zambijo na trimesečno prakso, ki so jo začeli v lusaški bolnišnici. Sredi januarja prihodnjega leta pa jih bo dekan lusaškega kliničnega centra poslal "na deželo". Šli bodo k sv. Jožefu v Kalulushi ter v Nangomo, kjer delujemo slovenski misijonarji.

Zdravnikom absolventom želimo, da bi se med nami dobro počutili, se čim več naučili ter spoznali tukajšnji način zdravljenja. Upamo tudi, da se bosta obe fakulteti, ljubljanska in lusaška, povezali ter da se bodo stiki nadaljevali.

Zdravniki so s sabo pripeljali tudi tona in pol zdravil, dar slovenskih podjetij in bolnišnic, ki so pomoč poslali preko Rdečega križa. Poštino za zračni prevoz zdravil pa je plačal ljubljanski metropolit, nadškof Alojzij Šuštar. Njemu in vsem darovalcem izrekamo prisrčno zahvalo.

SLOVO OD GIDEONA NZIMA

Gideon Nzima, graditelj in prijatelj slovenskih in hrvaških misijonarjev, je veliko pomagal pri gradnji cerkva v: Chibombu, Mumbwi, Nangomi, Kizitu in Lilandi.

V preteklih treh letih pa je gradil bolnišnico v Nangomi. Sem se je preselil s svojo družino, da bi bil vedno navzoč in da bi lahko nadziral dela pri gradnji. Zelo se je veselil napredka pri projektu. Čakal je na dan, ko bo center dograjen, kar bo trajalo še več let. Vzljubil je Nangomo ter mi večkrat ponavljal: 'Ako umrem, me pokopljite za bolnišnico. Bil je zdrav kakor riba.

V začetku oktobra letos pa je zbolel za zlatenico. Šel je na preglede. Zdravnik mu je svetoval počitek. Užival naj bi lahko hrano. Štirinajst dni se je držal nasvetov. Potem pa so ga začeli obiskovati sorodniki, ki so mu prinašali tudi domača zdravila. Stanje se mu je poslabšalo. Nazadnje smo ga morali prepeljati v lusaško bolnišnico, kjer je po štirih dneh umrl.

Pokopali smo ga 31. oktobra, a ne v Nangomi, kakor je želel, ampak dvesto kilometrov proti vzhodu v kraju Chongwe, kjer leži tudi njegov oče. Od njega so se poslovili delavci in prijatelji iz Nangome. Navzoči smo bili tudi slovenski misijonarji: Jože Grošelj, Janez Mujdrica, Janez Mlakar, Lojze Podgrajšek in Stanko Rozman. Nikdar se mu ne bomo mogli dovolj zahvaliti za vse, kar je naredil ter za iskreno prijateljstvo, ki je vladalo med

nami.

V Nangomi ga bomo močno pogrešali. Hoteli bi, da ostane med nami. Seveda je to nemogoče. V njegov spomin pa bomo imenovali enega od bolniških blokov. Imenoval se bo: "Gideon Nzima's Ward".

Stanko Rozman

OD SV. JOŽEFA - KALULUSHI

Dragi prijatelji Sončne Zambije!

Že dolgo je od tega, odkar smo se oglasili iz Bakrenega pasu. Pa danes malo več.

Naša skupnost je mednarodna: smo trije Slovenci (Ernest, Klement in Miha), Italijan (Jože), Poljak (Patrik) in Amerikanec (Tony). Šolamo 28 postulantov, semeniščnikov. Ti so začeli redovniško pot z vso iskrenostjo, s trdno vero in z vztrajnostjo. Ernest in Tony skrbita, da ne zmanjka kandidatov. Te dni sta se vrnila z obiska s severnega dela dežele. Tam sta fante navduševala za duhovniški in za redovniški poklic. Vrnila sta se zadovoljna in vesela, da sta delo dobro opravila.

Miha je bil doma na zdravljenju. malo se je poredil, je bolj potrpežljiv in tudi bolj zdrav. Skrb za 19 podružnic ter gradnja gimnazije ga razjeda. Dela je res veliko. Se dobro, da se nam je pridružil p. Jože, ki je sicer srčni bolnik, a kar veselo in razigrano dela po misijonu ter veliko zaleže.

Klementu ne zmanjka dela v mizar-ski delavnici. Toži le, da ljudje, ki prinesejo kaj v delo, godrnjajo.

Radi bi, da bi jim napravili uslugo včeraj, prišli so šele danes. Veseli se obiska iz domovine ter prihoda novega laiškega misijonarja, ki se nam pridruži prihodnje leto, menda že meseca januarja.

Izgleda pa, da je gradnja zaenkrat še vedno naša glavna skrb. Končali smo z gradnjo doma Duhovnih vaj, ki je zelo dobro obiskan. Letos se je duhovnih vaj udeležilo že 4500 ljudi. To so v glavnem laiki, ki pridejo na duhovne vaje ob vikendih. Potlej smo dokončali z gradnjo skladišča pri bolnišnici. Gradimo pa 6 razredov in pisarno za gluhone-mo mladino. Odslej bodo le-ti lahko pri nas končali osnovno šolo in tudi gimnazijo. To je edina šola v Zambiji, ki jim to omogoča.

Naša glavna skrb pa je gradnja gimnazije za 600 učencev, ki smo jo začeli graditi lani marca meseca. Letos se v njej že uči 310 učencev. Pisarne, 14 razredov in 14 učiteljskih stanovanj je že dokončanih. Seveda je bilo treba narediti tudi nov vodovod in pa elektriko. Dokončati moramo še: 3 hiše za učitelje, štiri učilnice, dvorano in knjižnico.

Iz vroče Afrike vam želimo vesele Božične praznike.

Ernest, Klement, Miha

IZKUSTVO TEGA LETA

Junija meseca smo imeli krvave nemire, ki jih je sprožila draginja. Prvič sem si nekako predstavljal, kako se živi med vojno: puške so pokale in strojnice so regljale, nad nami so vršali helikopterji. Sicer pa neposredne nevarnosti za nas ni

bilo. Eden od faranov mi je rekel: "Tri dni sploh ne pojdite v mesto, naslednje tri dni pa samo v kolarju". Tega nasveta sem se tudi držal. Nasvet pa kaže tudi, da je Cerkev skoro edina, ki ima še kaj zaupanja pri ljudeh. Nemiri so se končali s poskusom državnega udara, ki je povzročil nepopisno veselje lusaškega prebivalstva. Kot je znano, ni uspel.

Zdaj smo pa sredi vroče politike, podobne tiste v Sloveniji; takoj po nemirih se je začelo razpravljati o prihodnji obliki vladavine. "Alternativa" je organizirala nekaj množičnih shodov za večstrankarsko demokracijo. Potem je vladajoča stranka načelno pristala nanjo. Zdaj parlament spreminja ustavo. Potem se bo "alternativa" organizirala v stranke in prihodnjega oktobra bodo volitve.

Tako se tudi v to deželo vrača demokracija. Po osemnajstih letih. Gospodarskega sistema seveda ne bo treba dosti spreminjati: kapitalizem je uzakonjen in živ. Včasih še preveč.

Jože Grošelj

P. LOVRO TOMAŽIN 60 - LETNIK

P. Lovro Tomažin živi v novicijatski skupnosti Družbe Jezusove v Chelstonu. Pred petimi leti sem se mu pridružil tudi jaz. Tako p. Tomažina dobro poznam. Vem, koliko se je trudil pri gradnji cerkva in pri domu Duhovnih vaj. V kapelici, posvečeni Mariji, vodi romanja. Rad bi zgradil večje svetišče v njeno čast.

26.10. letos smo organizirali majhno slovesnot na dan njegovega 60. rojstnega dne. Večerja je zadi-

šala po domače. Ob tej priložnosti smo zapeli prenekatero slovensko pesem, ter se spomnili domovine, ki nas tudi tukaj združuje.

P. Tomažinu pa smo zaželeli ob njegovem življenjskem jubileju, da bi uresničil še mnogo načrtov, ki jih ima: V Božjo slavo in v čast Blažene Device Marije ter v zveličanje duš.

Brat Jože Rovtar

ANEKDOTE S. BARBARE

V Chilongi smo dobili paket z očali. To se je hitro zvedelo. Ljudje so prihajali ponje od blizu in daleč. Zdravnik pomerja očala starejšemu moškemu ter ga sprašuje, če so prava. Možakar zanika. Ko je vsa očala preizkusil, ga obupano vpraša: "Kaj vi znate brati?" Odgovori mu, da ne. Od takrat zdravnik vsakega bolnika, ki želi imeti očala, vpraša: "Kaj znate brati?"

Gojenka medicinske šole je merila temperaturo. Vsakega bolnika je vprašala, če je šel na potrebo. Eden izmed njih ji je vedno odgovoril: dvakrat ali trikrat. Potem se je isti bolnik tožil, da je zaprt, da že tri dni ni šel na veliko potrebo. Pa smo ga vprašali, zakaj ni povedal, ampak je vedno odgovoril: dvakrat ali trikrat. Reče nam: "Sestra me je vedno vprašala le, če sem šel, ne pa, če sem uspel."

Zgodilo se je, da sem prepričevala bolnika, ki je imel spolno bolezen, naj ostane v bolnišnici, dokler se popolnoma ne pozdravi. On pa na vsak način hoče domov. Naveličana mu rečem: "Pa pojdi domov, saj ne bom jaz umrla, ampak ti." Takoj se vsede nazaj na posteljo

ter mi zabrusi: "Sedaj pa ne grem domov, ker me podite!" Šlo mi je na smeh, da sem morala oditi v sosednjo sobo in se od srca nasmejala.

Sedaj pa delam v Nangomi, kjer je še vse v povojih. Prigod ne manjka, a o teh drugič. Rada bi se zahvalila vsem, ki so mi omogočili, da je bil moj dopust lep in tudi tistim, ki so mi pomagali opremiti hišo. Bog plačaj!

Barica Rous

NOVI

NASLOVI: P. Janez Mlakar
St. Ignatius Church
P.O. Box 30125, Lusaka
ZAMBIA.

P. Lojze Podgrajšek
Chelston Catholic Church
P.O. Box 310055, Lusaka,
ZAMBIA.

Izdajajo	Slovenski misijonarji v Zambiji
Naslov	F.O. Box 830022, Mumbwa, ZAMBIA.
Uredil	Stanko Rozman
Tiskano	Printed by Teresianum Press, Lusaka, ZAMBIA.